

was zyn tenuwstet vermate gevoeltlyk gevoorden, dat het minste gerucht, hetwelk men aan de Deur deed, hem deed beven; en wanneer de klok van St Jacobs een uer meer uitriep, liep houd zweet hem van het aenricht en zyne mitte haren seken te berge op zyn hoofd.

Het sloeg twee uer namiddag, toen zulke ontroering den lydenden Geeraert voor de radde of levende maet kwam treffen.

» Myn ongelukkige zoon, sprak de vader, heb moed: deel my uwen angst mede, misfiken zullen myne woorden u eenigen troost geven. Gy zyt daer reeds zoo lang zonder spreken! »

Geeraert bragt de hand zyns vaders op zyn benepen hart, en drukte de zelve bevende; hy hoorde aen den toon der woorden van zynen vader dat dit ~~stille~~ stilzwijgen hem pynde: met eene drooge en doffe stem antwoordde hy:

» Myn vader ik moet den afstand die my van de eenige schande scheidt. Nog vier uren en ik zal een ^{vloefbaar} en een gevoelt schepsal zyn, — myne handen zal ik in het bloed van mynen evennaesten gedoopt hebben. Ofselyke zekerheid! Dan is de weg des levend achter my onterroepen. Er is geen terugkeeren meer aen, ik moet voortgaen, zonder omzien, in de baen der schande en oer verfoeijing; en indien een medelydend mensch — eene vrouw, o Lina, Lina! — indien een mensch my de hand toereikt, zal ik weten, dat ik hem geene hand kan teruggeven dan ^{eene} die met menschen bloed is besmet geweest. Myn vader, ik kan u niet uitdrukken wat ik gevoel; myne zinnen zyn ontsteld. Zou ik het u zeggen? O ja, gy moogt daerby myne pynen afmeten: dezen nacht heb ik myne hand naer een mes uitgereikt om my te dooden! — doch het scheen my dat uwe hand de myne met kracht mederhield. Ik dacht dan aen de droefheid welke myne dood u zou veroorzaakt hebben, en ik heb gewoend tot dat het mes my ^{ontvallen} ~~uit de hand gevallen~~ is. »

Gedurende die woorden had de schrik zich op het magere
aenrups van den ouden beuld afgespeld, twee tranen
rolden op zyne wangen en het was zigtbaar aan de
uitdrukking van zyn gelaet, dat een aetlyc voornemigt
hem bedreefde: met eene smeekende stem riep hy
uit:

» Myn Zoon, aen zie den weedom uwe ouden vaders;
bepeins hoe hy lyden moet by uwe woorden. Weet gy
wel Geeraert dat gy my uwen gewisfen dood aankondigt?
En dat gy my zegt: - derom avond zal myn lichaem door
eene razende menigte aan stukken getrokken worden, en
gy myn vader, zult myn verstrooide ledmaten op
het galgenveld niet meer vinden; want men zal my
pletteren en scheuren, en myn lyk zal onder de voeten
van het volk gemalen worden? Weet gy, wreede
Zoon, dat uwe woorden die schriklyke voorspelling
behalven?»

» Ja dit weet ik. Antwoordde Geeraert, met eene
hardnekkige Koelleid, die den ouden vader eene
siddering over zyn gansck lichaem veroorzaakte. Wat
gefelyk geheim vond hy in het hart zyns zoons!»

Met een wor zickzelven zeer pynlyk geweld begroette
hy zich half op in het bed, en zynen Zoon ~~aan~~ tot zich
trekkende, sloeg hy zyne twee armen hem om den hals
en omhieldde hem onder eene vloed van tranen.

» O Geeraert, riep hy, ik verstaen u, gy wilt sterven! Gy
neemt behagen in dit zondig gedaect, in dien affgelykten
droom! Als een vywilling slagoffer gaat gy u aan
den razerny der menigte ten beste geven..... in ik,
die oud en krank ben, ik zal alleen op de wereld flyuen?
Gy zoudt my aen de smart overlaten! Gy lett gewis niet
aen de wreede ondankbaerheid van uwe voornemens gedaede,
Geeraert?»

De indruk welke die klachten op den jongeling deden was
verwonderlyk, hy beefde als een beschuldigde welke men
te rege eene grove en ^{shandige} misdaed op tyyt. Hiende ha
ver de ~~gansche~~ steelente verbeelding eene spoetige

Doel hem van het gevoel zynes plicht had doen verdwalen, en overwegende wat pijn en wat droefheid zynen vader treffen moest, indien hy hem alleen op aerde liet, schrikte hy van zich zelven, by de overtuiging zynes weedheid; echter verliet hy zyn voornemen niet gewillig; het gedachte van te sterven had hem den ganschen nacht gestreeld en nu moest hy, uit liefde tot zynen vader, alle pogingen aanwenden om een leven dat hem lastig viel te behouden: hy sprak:

„Myn vader, vergeeft my — ik begryp mynen plicht. ja ik moet leven. Weleen! ik zal met moed het schavot beklimmen. Dat al de smaad, al de schande welke een mensch dragen kan, op my valles, ik zal opstaan tegen den haat en de verfoeying! Nu vrees ik niets meer; bereid om den slag met overschellijheid te geven, zal ik myne handen in het bloed myner broeders droopen; zonder dat een gevoel van afgryzen in my opkomet. Het is gezegd — zy hebben het gewild! Weleen niet meer myn vader — uw Zoon zal beul zyn en met een beulhart.“

Men zou kunnen gelooven dat Geeraert eensklaps was veranderd en dat de afschrik van bloedvergieten in hem vergaen was, of wel dat een manlyke moed hem de macht gegeven had om dien afschrik te overwinnen, maar dit was zoo niet. Geeraert beersog zich-zelf en zynen vader en zyne woorden waren slechts voortgesproken uit een innige razerny, die hem had bevangen, wanneer hy zich gedwongen zag te kiezen tusschen twee besluiten die hem even pijnlyk, even onmogelyk ~~te~~ uit te voeren waren: — of zich den dood ten prooi te geven en ~~hy~~ zynen ouder vader de grootste ondankebaerheit te bezorgen, of wel beul te zyn met hart en ziel. De foltering welke voor hem uit dien wisselkens ontstond was genoeg zichtbaar aan zyne houding, want hy beefte sterker dan hy ooit gedaen had, en wanneer hy zegde: ween niet meer myn vader! borsten overvloedige tranen uit zyne eigene oogen en hy kwam met het hoofd tegen de borst van zynen vader vallen.

Ter dien stand bleven zy langen tyd, elkander poogende te troosten, doch vruchteloos, want de oude leul wreeide niet zonder reden dat zyn zoon geen moed genoeg hebben kon, en geeraert schrikte van een leven als ~~het~~ hetgeen hem voor bereid was, indien zy die eerste vonnisuitvoering kon volbrengen.

IIII

Het was ten zeven ure des avonds dat de veroordeelden Schipper Heemden moest geregt worden, men had hem tot dit uer uitgesteld, uit hoofde der volksvermening, welke op dien dag hadden plaats gehad. Langen tyd nog voor het bestemd oogenblik zag men reeds tallyke hoopen volks, uit de St. Joris-poort, naar het galgenveld gaen om de wreede vertooning by te wonen. — Er was niets dat het bedruene volk meer aantrokte dan het beloofd gezigt van een hoofd, dat grimmend van het schavot afrolde, terwijl vergoten bloed den grond met dampend rood kwam verven. Wat boos vermaak! wat booze nieuwsgierigheid, die zich in het vernietigen van den mensch verlustigt!

De maer der onthalsing welke er moest gebeuren deed er reeds vele op voorhand van blydschap trillen: zy zouden gaen zien! En daer gekomen zynde toonen zy droefheid en medlyden voor den veroordeelden. — Waerom? om hunne hatelyke natuer voor zichzelven en voor anderen te betekken, want zy voelen ook de wreedheid welke in hunne schandige nieuwsgierigheid verborgen ligt.

Het galgenveld zelf was overdekt van volk: vrouwen

van allerlei stand en ouderdom bevonden. Ziet daar met dochteren en zonen; en de oude gryzaerd, die anders niet uit den haeth der haerdeste te jagen was, had zyne laatste krachten verspild om nog eens zyne styve leden tot onder het schavot te dragen, en het bloedig schouwspel eener onthulling by te wonen. Het was een nypend gedachte te zien hoe schaterend en hoe lachend de menigte daer wachtte, terwyl galgen, miltken, raderen, boven hunne hoofden, met gereemten en half-versteerde lichamen pronkten.

Het zelfde volk dat des morgens uit nieuwsgierigheid den omgang en de Proceffe had bygewoond, kwam nu ook uit nieuwsgierigheid de dood van eenen mensche in hare atligste vormen bywonen. Zeker deed die afgruyzelyke vertooning meer indruk op hen dan het gezigt der stille en stetige Proceffe, want er zyn in het Hart der menschen meer snaren welke op vermetiging en boosheid gestemd zyn.

Knopten het inengedrongen volk en dreef by het schavot. Stond kina: het harte klopte haar sterk in den bangen toestand en wellicht zou zy dits gaweend hebben, niet tegenstaende degene die haer omringden, maar zy was gekomen om Geeraert aen te moedigen en zy gevoelde hoe slecht zy door hare tranen dit doel kon bereiken. Hare broeder Frank bevond zich aen hare zyde, netjes opgekleeft met eenen breedten loed op het hoofd en eenen bruinen mantel op de schouders, gelyk meest alle Burgers, destyds droegen. Kina had hem den ateligen toestand van Geeraert uitgelegd en hy, met een wilde edelmoedigheid begoeft, had onwederroepelyk getworen den kop in te slaen aen den eersten die eenen steen naar den jongen beul werpen zou, indien dit moest gebeuren.

Daer het reeds leet in een avond en half Onuster begon te worden, waren de beulsknechten werkgaen om op het schavot alles klaar te maken, en men wachtte niet lang meer want op dit oogenblik drong de beulker door het volk en werd door deszelfs geywich aengehoud. De veroordeelde Kermen, in

Zwart lynwaad gekleed, dat met eenen Priester achtet in
het ruin van den wagen: Geraert met het groote Zwaard
bevond zich nevens zynen knecht op den voortryn.

Zeggen wat er in het hart van den jongen leul omging
was niet mogelijk, vermits zyn aenzigt niets behyde;
hy hield zyne blikken nederwaerts gewestigd in bezag
het volk niet. Voornamelyc indien het Zwaard hem
niet had doen erkennen zou men niet kunnen zeggen
heten wie van beide, of hy of Herman, de veroordeelde
was; wat men als zeker mocht aanzien, was dat Geraert
meer door schaamte en droefheid gelygd werd dan den genen
welke hy regeeren moest. Gelukkiglyk voor hem had
zyn vader hem verplicht het grijze haar, dat hem een
al te ~~z~~ zonderling voorkomen gaf, te laten afsnyden,
ander had de menigte hem reeds by zyne komst
bespot en met scheldwoorden bejegend. De verdwaalde
jongeling klom op het schavot zonder het te weten en
was doodang, door al wat hem omringde, verstormt, dat
niets bescheiden, voor zynen oogen of zynen geest zich
opdeed: hy zag Lina ook niet. Alleenel deze hem
door haren broeder meermalen tekenen deed doen.

Die beulen knechts wilden den veroordeelden uit de ker
op het schavot leiden; Doch deze gaf voor dat hy zyne
bicht nog niet wel gesproken had en dat hy nu
eerst zyn geweten gansels wilde zuiveren; daer hy wel
zag dat er geen uitkomen meer aen was. Misschien
vestigde hy enige hoop van verlossing op de aenstaende
duisternis, die langs hoe meer aangroeide. Reeds
konden die, welke ~~ziet~~ wat verre achteruit
stonden, het schavot zelf niet wel meer zien; het
volk roezende dat de donkerheid de schoone
vertooning aen zyne oogen zou onttrekken begon
overlied om de uitvoering van het vonnis te roepen
Dan bracht men den veroordeelden met geweld op
het schavot en men deed hem vooraen op de knien
zitten: de knecht van den Scharpreetser ontblootte
den hals van het slagoffer en toonde denzelven met
eenen ~~andere~~ betekenenden grimlach aen Geraert, alsof

hy zeggen wilde: — Meester, Daer moet gy slaen!

Op het gezigt van het bloote vleesch waar in hy hakken moest schoot Geeraert op uit zyne gevoelloosheid: Zyne sienen begonnen te trillen, dat het schavot er van beefde en het zweerde viel hem uit de vuist; ~~dit~~ ^{ochter} ~~dit~~ werd dit ook alsdan niet bemerkt aangezien het teken, tot de uitvoering van het vonnis nog niet gegeven was. De knecht raapte het ~~moordstaak~~ op en gaf het terug aan zynen meester, die het stuiptrekken in de vuist wong.

De Rooder-roedes of bediende van het halsgerecht gaf het teken, doch Geeraert hoorde zynen stem noch zag de roede nedergaan: dan riep de knecht — loy! er reeds een kuusdvoorspellend gemor onder het volk liep:

"Gaeww! Meester Gaeww!"

Althou moed alle de krachten welke hem nog overbleven vereenigende, hief Geeraert het zweerd boven den halshoofden der veroordeelden, met een waer voornemen van wredeleyk toe te slaen. Hy wist niet, de ongelukthge, waer hy zich besond, wat hy deed, noch wat hy dacht; ganssch verloren van schaemte en schrik was hy in razerny ontsteken, en ging eenen slag geven zoo zwaar als er ooit eenen op het schavot gegeven was; maar op dit oogenblik draaide de veroordeelde het hoofd om, en het dreigende zweerd ziende ~~hiet~~ gaf hy een jammerlyken schreeuw. Dan verloor Geeraert in eens al zynen byengeraepten moed en hy liet het zweerd op het lichaem van Herman vallen, doch zonder kracht en zelfs zonder hem te wonden.

De misdadige, die by het vallen van den slag een yskoude over zyn ganssch genuwel had gevoeld, en gedaakt had dood te zyn, sprong plotseling recht en zyne armen tot het volk rekkende, riep hy om hulp, schreeuwende dat men hem moedwillig martelde.

Er behoefde niets meer om de razerny der menigte te ontsteken; het medelyden gaf in julken oogenblik een verw van edelmoed aan de geweld ~~zaten~~ welke zy wilde plegen.

17 » Haeg! dood! Haeg! dood! de menschenpyning! maar
alles wat men hoorde. Steenen vlogen om het hoofd
van Geeraert doch niet menigvuldig want Steenen waren
er weinig op het galgenveld te vinden.

De verstomde jongeling kwam voor aem op het schavot,
kruiste de armen over elkander en zich voorstellende als
een martelaar die wil sterven, riep hy met krachtige
stem:

» Daer, werpt my dood, bloeddorstig volk!»

Dit bracht de woede ten top; de vrouwen, ^{Kinders}
en goede burgers vluchtten langs alle kanten van
het galgenveld, en er bleef dan niets meer op het galgenveld,
dan het schuim der stad, het kwaedwillig en razend
gemaal, dat met ongemeen geweld naar het schavot
toedrong en een beul er wilde afhalen, ondanks
den wederstand der gerechtsdienaren. Het was een
geschreeuw en een gewoel dat men hoorde noch
zag: een zee, welke hare schuimende baren ten
hemel opwerpt, geeft geen zoo volmaakt denkbeeld
van verwarring en woede.

Rondom den beul op het schavot waren alle de gerechts-
dienaren vergaderd met inzicht om hem te beschermen,
maar nog meer om den veroordeelden vast te houden,
die nu met geweld poogde uit de handen te geraken.
Op dit oogenblik ~~klom~~ ^{zag} een geheime persoon ~~aan~~
langzaam op het schavot en, hy ~~van~~ ^{den beul} gekomen
zijnde, riep hy hem de volgende woorden in het oor:

» Geeraert, dina bezweert u by Gode en by
uwe liefdes voor haer, dat gy haer nog eens Rome
spreken; zy staat daar beneden — Volg my!»

En dan sprong hy zelf langs de rechter zijde
onder het volk om Geeraert de plaats aan te
wijzen. De jonge beul gehoorzaamde aan een
liefdegedacht en besloot zijne goede minnares
ten minste een laatste vaarwel te zeggen eer
hy nu sterven ging. Hy liep van het schavot
tot by dina, die daer dicht nevens stond
te weenen. Frans, de geheime persoon welke

hem geroepen had smet hem zynen mantel op de schouders
en plaatste hem zynen hoed ~~op~~ op het hoofd: dan
den arm van Lina en dien van haren minner overgande,
sprak hy zachtjes tot ~~haar~~ ^{haar}.

» Gaet stit en als onverschillig door het volk, tot in het
boschgevaels der tweede mik!»

Wende dat Lina zyn bevel uitvoerde en dat Geersert
sprakeloos zich liet leiden, alsof hy van geweld ware
beroofd geweest, liep hy langs den tegenovergestelden
kant van het schavot en begon daar zulk een
geschreeuw en gemucht te maken, dat de menigte,
gelovende dat hy den beul onder handen ^{had}, onstuimiglyk
naar die zyde kwam gedrongen, en den weg vrij liet voor
Lina en Geersert. Met een listig inzicht deed Frans
niet dan roepen: ~~Alles~~

» Slaegt dood! Slaegt dood! Hier den Menschenpyngers!
— zyn lichaem moeten wy hebben.»

En dan wierp hy met steenen naar de gerechtsdienars
en reedte als een bezetene. Dit geveind getier en
de duisternis die nu reeds alles met een twyfelachtyg
grijs gakkend had beten aan Lina toe
haren minner uit het gedrang te leiden, zonder dat
men hem vertende, want de mantel en de hoed van
Frans bedekten genoegzaam zyn beulengewaad.
Nochtan eer de twee gelieven het aangewezen
boschje bereikt hadden was het schavot door
het geroes ingenomen geweest; ^{men} ~~ze~~ hadden den veroor-
deelden verlost en laten loopen en men wilde nu
met geweld den beul hebben. Terwijl zy de
gerechtsdienaren mishandelden om hen te doen zeggen
waer de Scherprester zich bevond, was er een man
die de daed van Frans bemerkte ^{men} ~~had~~, toen deze
den mantel over Geerserts schouder ^{wierp} ~~gave~~
hy had gezien lange wat kant de vrouw met den
verkleeden man verdwenen waren, en dacht nu
met recht dat dit ongetwyfeld de beul moest
gewest zyn.

Niet oanhorend dan zyne roeping, liep hy uit

19
alle zyne macht doot de wegen van het galgenveld en zag
eindelyk Geeraert met Anna, een weinig ~~en~~ verder achter
een bochtje verdwyren. Vloekende van vreugd en ^{toorn} ~~woede~~
kwam hy op de ~~twee~~ bevende gelieven aanvallen en
Geeraerts mantel afrukkende zag hy ^{het beugengeweld.} ~~in het~~
Rondt meer scheldwoorden te gebuiken hief hy zynen
Zweren gaenstok in de hoogte en gaf den ongelukkigen
jongeling zulken harden slag op het hoofd, dat hy
gevulloos ter aerde stortte. De wreede moordenaar
wilde zyne ^{woede} ~~woede~~ verder nag, op het slagoffer des voor
hem lag, uitwerken, maar Anna, die nu eerst van here
verslagenheid was teruggekomen, wierp zich vooruit naar
hem en hare twee armen om zyn lichaam sleende ^{weer}
hield zy hem niestegenstaende zyn geweld. De
wanhoop en de wraekzucht hadden haar eene kracht,
welke haar anders niet behoorde, bygezet: zy wong
hare tedere armen zoo thuytbrekkend om zyne lendenen,
dat zy hem in banden sloot, gelyk eene tengere
slang, die eene machtige plooi in hare kromkels
wilt verworgen. Het aenzien van het lichaam
hares minnaert, dat daer vol haar levensloos lag, had
haar tot die ongeemeene razerny veruort: begrypende
dat het betel was, met een eenige vyand, dan met
vele te doen te hebben, schreeuwde noch kermde zy, op dat
geen mensch op hare stem zou komen toetropen.

Getluckty dat het jeraes daer menigte welke op
het midden van het galgenveld, zag altyd even hardnekkig
en even verward, met den beul rocht de vloeten
van Geeraerts moordenaar doodoofde, want ~~ander~~
ware Anna gewis in korten tyd van een aantal andere
vyanden omringd geweest. Op het oogenblik dat zy
hare laatste krachten in eene geweldige poging verspilde
in ^{ovelle} ~~dat~~ zy niet langer wederstand kon bieden, kwam
Frans, haar broeder, juist achter het kreupel bosch
uit, en zag zyne juster veeftende tegen iemand
die hem onbekend was: het lichaam van Geeraert
gaf hem doch seffent het raedse woord van hetgeen
er omging.

Een dolle
Een (schreeuw) van wraekzucht ontloog zy ne borst, en
eer by Lina hem bemerkt had, sprong hy toe, en zyde
twee zware handen op de schouders van den onbekenden
leggende, rukte hy hem achterover op den grond.

"Lina! riep hy, ^{terug} by den neergewelden man by oet
beenen naar het galgenveld sleep, trek geeraert tusschen
het kreupelbord: indien hy nog leeft is hy voor altijd
gered en verlost. — Spreek u!"

Deze woorden gesproken hebbende stuurde hy zyren
met veel
ryante voorstel van daer weg dat deze geenom ty
had om iets vast te ^{heid}geppen, en van zyn weinig klachten
kon voort brengen. Zoodra was geeraert met de midden
van het volk geraekt of hy begon overluit te roepen,
altijd zyn slagoffer voortstappende:

"Zeger, Zeger, hier is den beul!"

"Slaegt dood! Slaegt dood! was het bruisfient
antwoord, dat als een schreeuw van doot
en vernieling uit de scharen opklom; en allen liepen
achter Frans om de slagting te mogen bywoonen. Wan-
neer de broeder van Lina zich van genweg razend
volk omringd zag wierp hy den man, welke
hy by de beenen voorttrok, te midden onder hen
hun twerpende: /"

"Daer is de beul."

"Slaegt dood! Slaegt dood!"

En honderd slagen van allerlei wapens, van
stokken, van steenen, van ^{mesen} ~~dagel~~, van stukken
hout, vielen in eens op ^{het} ~~zich~~ ^{hem} van den huilenden
man, welke in de duisternis voor den eekten
beul aenzien werd; te meer daer de woorden van
verschooning welke hy uitgalmde, van niemand
gehoord werden, maekt ⁱⁿ het algemeen geraes
aersmolten. — Hy leefde geen viereendeel uers
later: de kleedere, werden hem van het lichaem
gescheurd en zyne leden zoedanig gepletterd en
misvormd, dat hy ~~zoo~~ ^{niets} meer van den mensches-
dyken leest bewaerde, en diensvolgens op geene
wyze! te herkennen was.

Frans liet het dwaze grafuw in het onedel werk voortgaen en kwam na eenigen tyd terug by Zyne Zuster, welke reens het overloze lichaam van haren minner gekneld nederzat en den Heer om genade voor hem smeekte; hy ~~de~~ Geeraerts gestelttenis vlugtig onderzoekende, bevond dat Zyn hart nog klopte en dat Slechts een bedwelming hem van gevoel had beroofd. Zyne Zuster verlatende liep ^{hy} nae een gracht en ~~besproide met het water~~ ^{besproide met het water} dat hy medebragt het auzigt en de borst van Geeraerts, die dan ook allengskent en zeer langzaam tot zichzelf kwam. Het eerste dat hy by zyn ontwaken gevoelde was den Joen Zyners lieve Lina, die nu schiet van blydschap verging en ~~Zoodra hy alle Zyne krachten terug had~~ ^{Zou gevonden hebben} en zelfs geene woorden ~~van hem~~ ^{van hem} om dezelve uit te drukken; ~~hetwel~~ alware heet het spreken niet door haren broeder verboden geweest. Zoodra Geeraerts zyne volkomene krachten herwonnen had vertrokken zy geheimlyk van die plaats

Henrick Conscience

41
en keerden terug naar de Stad, alwaar Geeraert zich
in het huis van Lina tot den diepen nacht ver-
borgen hield. Wanneer de klokken het gewoone middernachts
aankondigen ging hy, van Frank vergezeld zynde, naar
de woning zyns vaders en trad onverwachts in zyne
kamer.

De oude beul welke meent, op het ziekbed, de
dood zyns Zoons betreurde, gaf geen geloof aan hetgeen
hy voor een bedriegelyk, droom, een begoocheling van
zynen geest aanzag; maar wanneer de duftige omhelzingen
van Geeraert hem overtuigd hadden, en dat deze hem
met bondige woorden zyn wonderbare verlossing had
verklaard, scheen de oude en tedere vader door ontroering
te moeten sterven: — zyn leden verreesden zich niet, zyn
wezen bleef betruyden kalmte; zyn oogen glinsterden wel
van vreugde, doch bleven niet min benieglors, met een
ongemeen scherpte, in de oogen van zynen Zoon gerescheld.
Eindelijk ontwakende richtte hy zich met geweld op en
riep:

Mijn Zoon, mijn Zoon! gy begrypt uw gebrek niet.
Niet alleen van den ~~aan~~ martelie zyt gy gered, maar
ingelyk van allen ~~mael~~ maed, van alle schande. De
vloek die over ons geslacht hangt eindigt by den
dood..... gy zyt dood, mijn Zoon!

En ik heb nog geen bloed vergoten! galmde Geeraert
met opgetogenheid uit.
Ga en leef ver van uw onrechtvaardige broeders,
hernaem de vader, verlaat Antwerpen, trouw
uw goede Lina, bemin ze altyd; — en de
Hemel verleen u een talryk huisgezin. Uw
Zonen ~~te~~ zullen doch geene geboren beulen zyn,
en gy zult over uw kinderen niet weenen als
ik over u geweest heb. De schatten onzer vaders
— ren bevryden u voor altyd van armoede; gebruik

Ze welken leef gelukkig.....

Zyne stem brak allengskens en verdoofde zich tevens
Door dien eens al te groote aendoening hem het harte
schokte: Geeraert hield zich vastgeklemd aan het
magere lichaem, zyns vaders en bracht steeds
onderbroken dankzeggingen voort, want hy kon, in
dit ~~groot~~ uiterst oogenblik van verrukking en
blydschap, ~~geen~~ moeielyk woorden vinden om zyn
gevoel uit te drukken.....

.....

Lang nog naer dien tyd leefde te Brussel, onder
^{eene andere naam} ~~de~~ beulsoon Geeraert, gelukkig met zyne vriendin
en echtgenote Lina, welke hy altyd even teder
bleef beminnen. — En wanneer hy, ook oud zynde,
op het doodsbed eindelyk lag uitgestrekt, omring-
den talryke en dergelyke kinderen de
laetste legerstede van hunnen vader.

A. Conscience